

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8656/2550

นายสุพจน์ ธีระวัฒนชัยโจทก์ กรมสรรพากรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.รัชฎากร มาตรา 91/2

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทำสัญญาจะซื้อที่ดินกับบริษัท พ. และทำสัญญาว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. ทำการปลูกสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว โดยโจทก์เป็นผู้ขออนุญาตก่อสร้างและขอมีหมายเลขประจำบ้าน ต่อมา โจทก์ทำสัญญาโอนสิทธิจะซื้อที่ดินและสัญญาว่าจ้างปลูกสร้างอาคารให้บริษัท ด. โดยบริษัท ด. ตกลงชำระค่าโอนสิทธิให้แก่โจทก์ กรณีจึงถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิในที่ดินและอาคารดังกล่าว เมื่อโจทก์ได้ทำสัญญาโอนสิทธิจะซื้อที่ดินและสัญญาว่าจ้างปลูกสร้างอาคาร จึงถือว่าโจทก์ได้ขาย อสังหาริมทรัพย์ภายใน 5 ปี นับแต่วันที่ได้นำซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น เข้าลักษณะเป็นการขาย อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรตามมาตรา 3 (6) แห่ง พ.ร.ฎ.ออกตามความใน ประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 244) พ.ศ.2534 โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ยกเลิกการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้ เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เลขที่ สก.1 (อร.3)/111/2546 ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2546 เฉพาะในส่วนที่วินิจฉัยให้โจทก์ชำระภาษีเพิ่มขึ้นเป็นเงิน 628,320 บาท คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ว่า เดิมบิดาโจทก์ได้จองซื้อที่ดิน พร้อมอาคารจากบริษัทศิริชัยคอมเพล็กซ์ จำกัด ในราคา 29,000,000 บาท ต่อมาวันที่ 1 มีนาคม 2533 โจทก์เป็นผู้เข้าทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินกับบริษัทพงษ์ศิริชัยคอมเพล็กซ์ จำกัด และในวันเดียวกันโจทก์ได้ทำสัญญาว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดพงษ์ศิริชัยพัฒนาทำการปลูกสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว จากนั้นวันที่ 4 มีนาคม 2535 โจทก์ได้ทำสัญญาโอนสิทธิการซื้อที่ดินและการว่าจ้าง ปลูกสร้างอาคารดังกล่าวให้แก่บริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้งเซอร์วิส จำกัด ต่อมาวันที่ 5 สิงหาคม 2535 โจทก์ทำนิติกรรมขายอาคารเลขที่ 71/25 ซึ่งปลูกในที่ดินดังกล่าวให้แก่บริษัท สารินธานี จำกัด เจ้าพนักงานของจำเลยพิจารณาแล้วเห็นว่าการขายอาคารดังกล่าวเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ ได้นำภายใน 5 ปี ซึ่งต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ยื่นแบบแสดงรายการ เสียภาษีธุรกิจเฉพาะจากการขายอาคารดังกล่าว ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2545 เจ้าพนักงานของ จำเลยจึงมีหนังสือแจ้งการประเมินให้โจทก์ชำระภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับเดือนภาษีสิงหาคม 2535 โดยใช้ราคาประเมินของเจ้าพนักงานที่ดินที่กำหนดทุนทรัพย์ในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม เป็นเงิน 6,840,000 บาท เป็นฐานในการคำนวณภาษี คิดเป็นภาษีที่ต้องชำระ 205,200 บาท เบี้ยปรับ 410,400 บาท เงินเพิ่ม 205,200 บาท และภาษีส่วนท้องถิ่น 82,080 บาท รวมเป็นเงิน 902,800 บาท โจทก์ได้รับหนังสือแจ้งการประเมินดังกล่าวเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2545 ต่อมา โจทก์อุทธรณ์คัดค้านการประเมินตามคำอุทธรณ์ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้ว

เห็นว่าโจทก์มีรายรับที่แท้จริงจากการขายสิ่งปลูกสร้างเป็นเงิน 11,600,000 บาท จึงวินิจฉัยให้โจทก์ชำระภาษีเพิ่มขึ้นโดยให้เรียกเก็บเป็นเงินภาษี 348,000 บาท เบี้ยปรับ 696,000 บาท เงินเพิ่ม 348,000 บาท และภาษีส่วนท้องถิ่น 139,210 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,531,200 บาท... ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า โจทก์มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะหรือไม่ เห็นว่า เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2533 โจทก์ได้ทำสัญญาจะซื้อที่ดินกับบริษัทพงษ์ศิริชัยคอมเพล็กซ์ จำกัด และทำสัญญาว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดพงษ์ศิริชัยวัฒนาทำการปลูกสร้างอาคารในที่ดินดังกล่าว โดยโจทก์เป็นผู้ขออนุญาตก่อสร้างและขอมีหมายเลขประจำบ้าน ต่อมาวันที่ 4 มีนาคม 2535 โจทก์ทำสัญญาโอนสิทธิจะซื้อที่ดิน และสัญญาว่าจ้างปลูกสร้างอาคารให้บริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้ง เซอร์วิส จำกัด โดยบริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้ง เซอร์วิส จำกัด ตกลงชำระค่าโอนสิทธิให้แก่โจทก์เป็นเงิน 11,600,000 บาท และต่อมาโจทก์ได้ทำสัญญาขายสิ่งปลูกสร้างตามสัญญาค่าจ้างปลูกสร้างอาคารดังกล่าว คืออาคารเลขที่ 71/25 ให้แก่บริษัทสารินธานี จำกัด ในราคา 6,600,000 บาท การที่โจทก์ทำสัญญาขายอาคารดังกล่าวก็เป็นไปตามความประสงค์ของบริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้ง เซอร์วิส จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือเดียวกับบริษัทสารินธานี จำกัด กรณีจึงถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิในที่ดินและอาคารดังกล่าว เมื่อโจทก์ได้ทำสัญญาโอนสิทธิจะซื้อที่ดินและสัญญาว่าจ้างปลูกสร้างอาคารจึงถือว่าโจทก์ได้ขายอสังหาริมทรัพย์ภายใน 5 ปี นับแต่วันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นให้แก่บริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้ง เซอร์วิส จำกัด ในราคา 11,600,000 บาท เข้าลักษณะเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรตามมาตรา 3 (6) แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 244) พ.ศ. 2534 ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากร ส่วนการที่โจทก์ต้องไปโอนอาคารให้แก่บริษัทสารินธานี จำกัด ก็เป็นเรื่องที่บริษัทไคเรคมาร์เก็ตติ้ง เซอร์วิส จำกัด ตกลงกับบริษัทสารินธานี จำกัด อีกกรณีหนึ่งต่างหาก อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน... พินิจพิจารณาค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

เปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์ · ธีระวัฒน์ ภัทรานวัช · องอาจ โรจนสุพจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8656/2550>